

7/2012

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Daniel Abraham

Balfour a Meriwether
v příběhu kábulského upíra
Jonathan L. Howard
Johannes Cabal a vichrný den

Aliette de Bodardová
Stín nad řádem Jaguára

České povídky

Ondřej Nečas

Pouliční lezci

Diana Majerová

Planeta na prodej

Publicistika

Viktor Janiš

Rozhovor

s Jonathanem L. Howardem

Jason Sanford

SF v zajetí příliš

lidských mimozemšťanů

Martin Zhouf

Rozhovor

s Lubomírem Kupčíkem

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč – 3.05 euro

9 771804 660004

Gary McMahon
Hluboký ponor

Reilly

XB-1

Předplatné časopisu
XB-1 si můžete na
www.send.cz
objednat na rok,
na půl roku nebo si
přes předplatné můžete
koupit i jednotlivá čísla
a to i zpětně!
V takovém případě za
vás hradíme poštovné.

www.casopisxb1.cz

XB-1 až domů
**s poštovním
zdarma!**

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Daniel Abraham: Balfour a Meriwether v příběhu...	3
Gary McMahon: Hluboký ponor	12
Jonathan L. Howard: Johannes Cabal a vichrný den	17
Aliette de Bodardová: Stín nad řádem Jaguára	23

Domácí SF

Ondřej Nečas: Pouliční lezci	33
Diana Majerová: Planeta na prodej	54

Publicistika

Viktor Janiš: Rozhovor s Jonathanem L. Howardem	32
<i>Fandomanie</i>	62
Jason Sanford: SF v zasetí příliš lidských mimozemšťanů	63
Aleš Smutný: Výprava za ztraceným odkazem...	65
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Český astronom vypočítal cizí planetu;	
Záludný šimpanz Santino; Nejstarší mayský kalendář;	64

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Abraham Lincoln: Lovec upírů	68
<i>Filmové premiéry:</i> Temné stíny; Útěk z MS-1; Avengers;	
Nejtemnější zlo; Klapka!	69

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> China Miéville: Ambasadov;	
Jonathan L. Howard: Nekromant Johannes Cabal;	
Marissa Meyerová: Cinder – Měsíční kroniky;	
Michal Tesáček: Kniha rozkoše a hrůzy;	
Connie Willisová: Kniha posledního soudu;	
Jiří Olšanský: Stroj do lepších časů;	
Philip K. Dick: Předposlední pravda;	
Michal Ajvaz: Lucemburská zahrada;	
Dean Koontz: Tajemství noci;	
Chuck Palahniuk: Prokletí;	
Julie Kagawa: Železný král;	
Pán času: Přízračná tvář; Superman: Rudá hvězda;	
<i>Nové knihy</i>	73

Šéfredaktor

Vlado Riša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 7. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana **Patrick Reilly**

Psaní a rodina.

Psaní úvodníků, pokud to neděláte piškuntálsky jako mnozí šéfredaktoři, kdy popíšete, co bude v daném čísle a máte vymalováno, je velmi obtížná věc.

Pokud je mi známo, jde o nejméně oblíbenou součást šéfredaktorské práce, a každý se jí vyhýbá, jak jen může. Snad jen šéfové politických periodik mají o čem psát vždycky, protože průšvihy a politika jdou zásadně ruku v ruce.

Měl jsem kdysi představu, že se v redakci budeme v jejich psaní střídat, ale nikdy se to nepovedlo pořádně prosadit. A to jsem se o to snažil víc jak dvacet let. Za úspěch považuji, když jsem „udal“ někomu z redakce tak jeden, dva úvodníky do roka.

Pravda je taková, že jsem v posledních letech už ztratil naději, že se to nějak zlepší. Těch dvacet let bylo něco jako první půlka sinuoidy. Nyní jsem se dostal do té druhé části, té, co vede pod nulou, tedy záporné.

Proč?

Pracuji doma a rodina, v mém případě synek, má vždycky nejvíc dotazů a chuti pohovořit si o důležitých aspektech života, jako co se bude vařit k obědu, kdo dojde na nákup, proč máme doma málo toaletního papíru či mléka..., když už ten prokletý úvodník musím napsat. Naštěstí tohle trvá jen tři měsíce, co se mu hojí zlomený loket, ke kterému přišel, když ho pěsti srazil z kola nějaký idiot.

Většinu psaní, kterou jsem kdy vyplodil, jsem psal doma. Ono to v redakci je prakticky nemožné. Vždycky někdo přijde na návštěvu, poradu, postěžovat si... Pak zvoní telefon (většinou někomu jinému), nadřazení mají pocit, že je nutné kontrolovat pracovitost podřízených... Prostě dokázat se soustředit na napsání něčeho smysluplného je nadlidský úkol, který zvládnou jen ti nejlepší.

Jednou kdysi dávno jsem navštívil Ondru Nefu, když ještě pracoval v deníku. Seděl v bzučící místnosti, kde bylo v té chvíli tak dvacet lidí. Bušil do počítače, pozdravil jsem ho, kývl mi na oplátku a bušil dál. Po pěti minutách dopsal, zvedl hlavu a překvapeně se na mě podíval: „Ahoj. Co tu děláš?“ Tomu říkám umět se soustředit. Bohužel takových lidí je málo a já k nim nepatřím. Proto mám pochopení pro ty, kteří mají doma „rušivých elementů“ víc a přesto dokážou něco napsat. Tedy i když to většinou dost trvá. Stejně je obdivuji.

Psaní úvodníků nemám rád.

Vlado Ríša

p.s. Synek právě odjel k lékaři a doma je ticho a klid.

Kde se dá sehnat XB-1?

Na našem webu (www.casopisxb1.cz) můžete najít všechny prodejny, kde je možné koupit XB-1, nebo si v onom seznamu vyhledat prodejnu nejbližší vašemu bydlišti.

Akademie SF, F a H

19. 5. Na veletrhu Svět knihy byly vyhlášeny výsledky reformované Akademie SF, F a H. Uvádíme vítěze, ostatní nominované najdete na www.asffh.info.

Kniha roku - *Paolo Bacigalupi*:

Dívka na klíček (Argo)

Nejlepší SF - *Paolo Bacigalupi*:

Dívka na klíček (Argo)

Nejlepší fantasy a horor - *Joe Abercrombie*: *Hrdinové* (Polaris)

Nejlepší povídka - *Zuzana Dropková*: *Telo* (Fantázia 2011)

Cena za dlouholetou práci pro SF - *Michael Bronec*

Nejlepší původní čes. nebo slov.

Kniha - *Juraj Červenák*: *Ďáblova pevnost* (Brokilon)

Nejlepší překlad - *Adéla Bartlová* (Crowley): *Malý, velký*

Nejlepší dílo (domácího) výtvarníka - *Jan Dřevíkovský* (Tajná kniha Šerosvitu)

Nadějný nováček / počín roku / zvláštní cena - *Ivan Adamovič* za výpravu ke kořenům české science fiction v antologii *Puls nekonečna*.

Nejlepší nakladatelství - *Laser-books*

Nejlepší povídková kniha - *Ivan Adamovič* (ed.): *Puls nekonečna* (Albatros Media – Plus)

Nejlepší internetové médium - *Fantasy Planet* (www.fantasyplanet.cz)

Ceny Euroconu zaměřily i do Česka.

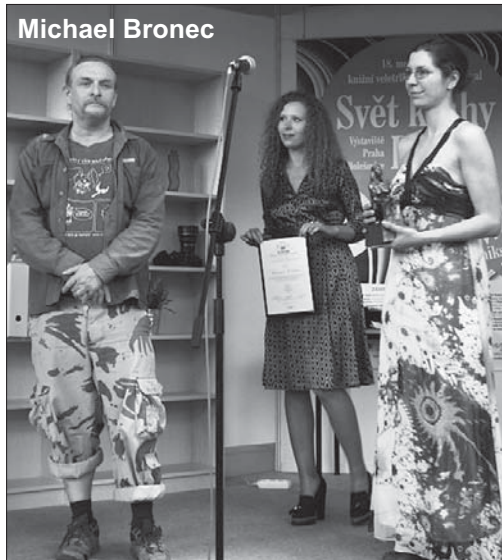
Nejlepším překladatelem se stal **Pavel Weigel** a cenu za nejlepší dramatizaci obdržel **Divadelní spolek Kašpar** za adaptaci povídky Daniela Keyese *Růže pro Algernon*. Cenu pro nadějněho nováčka dostali **Lucie Droppová** (Slovensko) a **Jan Johnak Kotouč** (Čechy).

Muzeum režiséra Karla Zemana

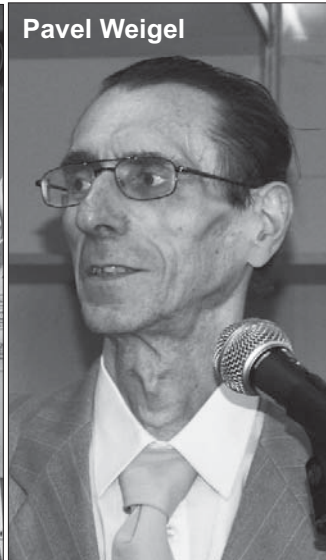
Muzeum Karla Zemana už v září 2012 představí v Praze celoživotní dílo světově uznávaného filmového tvůrce, režiséra, loutkáře a animátora Karla Zemana a jeho filmové triky, kterými proslavil českou kinematografii 20. století. V muzeu se seznámíte s původními Zemanovými nákresey filmových scén, fotodokumentací z realizace filmů a jeho filmovými postupy. V expozici navštívíte dobové filmové ateliéry, kde si sami můžete vyzkoušet triky, které používal i Karel Zeman. Trikové scény si budete moct zaznamenávat na fotoaparáty a kamery a posílat jako pozdrav přátelům a známým prostřednictvím internetu. Muzeum bude interaktivním a hravým prostorem zaměřeným na rodiny s dětmi z České republiky i ze zahraničí. Součástí nabídky muzea budou proto praktické kurzy a teoretické semináře, zaměřené na animaci a film.

Muzeum naleznete už od září 2012 nedaleko Karlova mostu, v prostorách Saského dvora na hranici Kampy a Malé strany, Muzeum bude otevřeno celoročně, každý den od 10 do 20 hodin.

Michael Bronec

Pavel Weigel

Daniel Abraham

Balfour a Meriwether v příběhu kábulského upíra (BALFOUR AND MERIWETHER IN THE VAMPIRE OF KABUL)

Jak stárnu, sleduji, jak svět mého mládí zvolna bledne a ztrácí se společně se mnou. Škody způsobené Velkou válkou nebudou nikdy sečteny. Ale přesto i teď slýchám od svých přátel, kteří se pohybují v kruzích mocných – vlastně už jde většinou o děti mých přátel – že třetí válka v Afghánistánu je nevyhnutelná. Běsnění v Evropě sotva skončilo a já se děším nového konfliktu a sil, které by mohl rozdmýchat.

Ale přesto s nostalgií vzpomínám na staré lovy, staré hry i staré nepřátele, kteří jsou nyní historií zapomenuti, a v žilách znovu cítím ozvěnu tehdejšího vzrušení. A vybavuji si nepopsatelné oči nejpozoruhodnější ženy, kterou jsem kdy znal...

– z posledního Meriwetherova deníku z roku 1919

KAPITOLA PRVNÍ

DVĚ CÍSAŘOVNY

Bylo třetího prosince roku 188- a na dláždění londýnských ulic vířil mokrá zrašedlý sníh. Meriwether netrpělivě rázoval před širokým oknem, které vedlo na King Street, Balfour seděl před krbem, v němž praskal oheň, a dělal opravy v rukopisu své knihy o asijském bojovém umění muže proti muži, kterou sepsal pro anglické podmínky.

„Nechápu, jak můžete být tak zatraceně klidný,“ prohlásil Meriwether nakonec.

„Je to otázka cviku,“ zabručel Balfour.

„Každou zimu je to totéž,“ pokynul Meriwether nespokojeně k padajícímu sněhu za oknem. „Brzy se stmívá, zima vyhání lidi z ulic a mě se zmocní tohle..., tohle zvláštní vzrušení. Ten nevýslovný neklid. Zima mě lapila do svých tenat, milý příteli. A drží mě v zajetí.“

Balfour si pohladil tlustý knír a odpověděl medvědími zabručením. Mohlo znamenat souhlas, nebo jím svému kolegovi jenom dával na vědomí, že ho slyšel. Meriwether se otočil zády k ulici a sněhu a shrnul si z čela světlé vlasy.

„Kdyby tak něco dokázalo roztržít tuhle malátnost...“

Balfour vzhledl právě včas, aby uviděl drobnou štíhlou postavu v tmavém koženém obleku, která se zhoupla proti oknu na téměř neviditelném laně. Pak se ozval zvuk tříštění skla a postava dopadla v kotoulu na koberec společně se záplavou skleněných střepů a mokřých vloček. Meriwether, s napůl polekaným a napůl potěšeným výkřikem, sjel rukou ke svým revolverům. Balfour vyskočil z křesla, ale než stihl vytasit dýky ukryté v rukávech županu, opírala se mu o kořen nosu hlaveň velkého revolveru a postava v koženém obleku na něj upírala hnědé oči se zlatými skvrnkami. Něžná světlá červeň rtů připomínala barvou okvětní lístky růže a ve smyslném úsměvu bylo vidět stopu šílenství. Vzduch naplnila kořenitá vůně parfému s hřebíčkem podobná vzpomínce.

Marie Fedorovna.

„Carevna,“ vydechl Meriwether a s dvojitém zlověstným cvaknutím odjistil revolvery. „Buďte tak laskava a odstupte kousek od pana Balfoura.“

Manželka ruského cara zdvihla klenuté, moderně upravené obočí. Navzdory fyzickému výkonu, který právě absolvovala, neměla v hlase ani stopu zadýchanosti.

„Můj milý Meriwethere, všimněte si laskavě, že tisknu prst ke kohoutku své pistole.“

„Aha,“ zabručel Meriwether kysele, „takzvaná pojistka mrtvého muže, že?“

„Ano. Když na mě vystřelíte, podepíšete svému dobrému příteli rozsudek smrti.“

„To stojí za to,“ zabručel Balfour. „Zastřelte ji.“

Meriwether sklonil pistole, prošel mezi střepy, vyklonil se rozbitým oknem ven a s přivřenými očima mžoural mezi šedými vločkami k nízké bílé obloze. Carevnina zbraň se ani nepohnula.

„Přivázala jste hedvábnou šňůru ke střeše a spustila se dolů. Víte, že jste do jisté míry riskovala? Londýnské stavby nejsou vždycky tak pevné, jak se na první pohled zdá.“

„Potřebovala jsem se k vám dostat bez předchozího varování,“ odpověděla žena. „Kdybych se jednoduše ohlásila u vaší bytné, nejspíš bych nemohla očekávat tak srdečné přijetí. Nebo se snad mýlím?“

„Po všem, co se stalo na Kypru, jste mohla očekávat značnou dávku násilí,“ odpověděl Meriwether. „Ale nemohl jsem si nepovšimnout, že prozatím jste ani nezabila vy nás, ani my vás. To není právě průběh událostí, který bych očekával. Proto usuzuji, že máte nějaké zvláštní záměry.“

„Ano,“ přikývla carevna, „ale chci vaše čestné slovo, že budete respektovat naše příměří.“

„Příměří?“ zeptal se Balfour.

„Máme společného nepřítele,“ přikývla carevna. „Dokud nebude poražen, navrhuji, abychom spolupracovali.“

Balfourův obličej zrudl a světlé oči vystoupily z důlků.

„To se dám radši do spolku s černými neštovicemi!“

Carevna nespokojeně mlaskla.

„V tom případě je po všem,“ řekla a zdvihla volnou ruku, aby jí podepřela zbraň.

„Jaký druh společného nepřítele máte na mysli?“ zajímal se Meriwether.

Carevnin úsměv se maličko rozšířil.

„Příměří?“ zeptala se.

„Příměří,“ kývl Meriwether.

„Čestné slovo?“ následovala otázka.

„Samozřejmě.“

„Vy také souhlasíte, starý příteli?“ kývla k Balfourovi.

Balfour si něco zamumlal pod vousy, ustoupil a se sverepým výrazem zasunul dýky zpět do pouzder. S poryvem zimního větru zavířil v místnosti sníh a oheň nespokojeně zasyčel.

„Tak dobrá,“ řekla carevna, chvilku si hrála s malým me-

chanismem na pistoli a pak ji zasunula do pouzdra na boku. „Můj manžel byl před sedmi týdny napaden, když pobýval ve svých komnatách. V té době jsem s ním nebyla, ale žena, která mě v takových případech zastupuje jako dvojnice, mi hlásila, že bezprostředně před útokem se v místnosti vytvořila ekto-plazmatická tma. Formovala se v rozích pokoje a byla tak hustá, že by ji nedokázalo prozářít žádné světlo. Pak se objevil příznak muže se žhnoucíma rudýma očima a sněhobílou pokožkou. Její vzpomínky na tu událost jsou nejasné. Víme, že můj manžel přežil, několik dalších dnů se cítil slabý a byl velmi bledý. Ale... ale mám důvod domnívat se, že jeho mysl není od té doby zcela ovládána jeho vlastní vůlí.“

Jedinými zvuky v místnosti se na okamžik stal klapot koňských kopyt na dláždění, tlumený vrstvou sněhu, a vlhké bublání plynové lampy.

„Říkáte, že se ruský car pomátl?“ zeptal se Meriwether a opřel se o rám rozbitého okna.

„Je to horší,“ potrásla carevna hlavou. „Ovládá ho nějaká síla zvenčí. Srdce mé říše zasáhla temná duchovní bytost. Na základě informací, které se mi podařilo získat, vím, že něco podobného se chystá i ve vaší zemi.“

V tu chvíli se rozléty dveře a do pokoje vešla rozrušená paní Longová. V patách jí spěchal lord Carmichael.

„Rychle, chlapci, pospěšte si. Došlo k útoku na královnu!“ vyhrkl dřív, než ho paní Longová stačila ohlásit. Teprve pak si všiml rozbitého skla a sněhu v místnosti. „Co se to tady, proboha, děje? A co tady dělá ona?“

Meriwether sáhl pro inkoustově černý zimní plášť a Balfour se natáhl pro pás na své nože. Carevna se lehce uklonila lordu Carmichaelovi a upřela na něj znepokojivý pohled.

„Ať to vypadá jakkoli podivně, zřejmě nám pomáhá,“ pravil Meriwether. „Paní Longová, opět se vám musím omluvit za způsobené potíže, ale byla byste tak laskava a...“

„Okamžitě pošlu pro chlapce ze sklenářství, pane,“ přerušila ho paní Longová. „A vy se postarejte o Její Výsost.“

„Nuže,“ vložila se do hovoru carevna a zavěsila se do Meriwetheru, „rychle do Buckinghamského paláce!“

„Vy jste to věděla,“ obrátil se k carevně Balfour. „Vy jste věděla, že dojde k útoku na královnu.“

Carevna nespokojeně našpulila ústa.

„Samozřejmě že jsem to věděla. A věděla jsem dokonce, kdy se to stane. Ale kdybych vás varovala předem, neměli byste žádný důvod, proč mi pomáhat s *mou* záležitostí,“ prohlásila rozmrzele. „Stručně řečeno – přišla jsem, jak nejdříve to bylo možné.“

Balfour a Meriwether se na sebe zadívali v bezeslovné konverzaci.

„Tak *malátnost*?“ zabručel nakonec Balfour a Meriwether se k překvapení všech ostatních v místnosti rozesmál.

* * *

Drožka jela po zledovatělých ulicích, jak nejrychleji to šlo. Vozka lorda Carmichaela znal všechny zkratky a koně patřili k nejlepším v celém britském impériu. Ale nad přírodou zvítězit nedokázali. Padající sníh houstl a nakonec se zdálo, že projíždějí šedavou přízračnou krajinou, která jenom velmi vzdáleně připomínala poctivý začouzený Londýn. Lord Carmichael se upřeně díval z okna, jako by jim jeho soustředěná vůle mohla uvolnit cestu, carevna měla v obličeji výraz zdvořilého pobavení.

V paláci přivítali drožku strážní, které Balfour s Meriwetherem neznali, ale z horlivé ochoty, s níž vedli jejich podivnou skupinku, bylo zřejmé, že přítomnost lorda Carmichaela je dostatečnou zárukou. K carevnu exotickému zjevu se nikdo nevyjádřil jedinou poznámkou.

Královnin osobní lékař byl vážný muž něco po třicítce. Pěstěné licousy mu dodávaly staršího vzezření a vzbuzovaly dojem autority, s níž ovšem kontrastovaly třesoucí se ruce a rty sevřené do tenké úzkostné linky. Královnin soukromý obývací pokoj působil ještě ponuřeji a chladněji než nevládná slota venku a barvy tapet zdobených zlatem a rumělkou jako by zasedly sazemi z kouřícího krbu. Pohovky, divany a malé stolečky stály na podlaze jako cestující, kteří se choulí jeden ke druhému na nádražním nástupišti, a žhnoucí plynové svícný na stěnách se marně pokoušely rozehnat stíny. Nikdo z nich nesejmul krytky a sloužící nenapadlo zeptat se, je-li to potřeba.

„Zatím ji není možné přesunout,“ řekl lékař a nemotorně otáčel v ruce porcelánovou dýmku. „Rozhodně ne. A myslím, že to ještě nějakou dobu nepůjde. Opravdu ne.“

„Už tedy nabyla vědomí?“ zeptal se lord Carmichael.

„V jistém smyslu ano.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se Balfour.

Lékař jenom zamžikal. Zdálo se, že nenachází vhodná slova. Meriwether mu vzal z rukou dýmku a zatímco mluvil, pěchoval do hlavičky čerstvý tabák.

„Říkáte, že nabyla vědomí *v jistém smyslu*. Z toho, můj drahý pane, vyplývá, že existuje nějaký další smysl, v němž vědomí nenabylo. Takové komentáře vzbuzují jisté dojmy a představy, ale nikoli v tom užitečném smyslu slova. Mohl byste nám tedy laskavě popsat podrobněji stav, v jakém se Její Výsost nachází?“

Podal mladému lékaři dýmku a ten ji přijal.

„Když jsem byl ke královně povolán, byla velmi bledá,“ začal. „Puls měla rychlý a stěžovala si na pocit závratě. Když se pokusila vstát, omdlela. Čichací sůl nepomohla. Po nějaké době se probírala, ale zdá se být zmatená. Neustále mluví o komsi jménem Artur Dodgy.“

„Artyadaji,“ kývla hlavou carevna. V hlase jí poprvé nezněl uličnický tón.

„Vy to jméno znáte?“ zeptal se lékař.

„Je to afghánské strašidlo,“ odpověděl za ni Balfour. „Straší se s ním malé děti.“

„Podle všeho dokáže mnohem víc než jenom strašit děti,“ potrásla carevna hlavou.

Lord Carmichael zdvihl pochybovačně obočí, ale když viděl, že jeho pobavení carevnu pověřivostí nesdílí nikdo další, zase zvažněl. Balfour ustoupil od ohně, mračil se na stěny a chřípí širokého nosu se mu chvělo jako honicímu psovi. Meriwether ho sledoval a mhouřil oči.

„Stalo se to v téhle místnosti?“ zeptal se.

„Ano,“ kývl lord Carmichael. „Její Výsost přijala k soukromé audienci jistého diplomata, o němž – carevna laskavě promine – nemohu mluvit. Její Výsost chtěla s tímto diplomatem zůstat o samotě. Po několika minutách uslyšel osobní strážce, jak Její Výsost vykřikla. Vstoupil dovnitř a našel Její Výsost ve stavu značného rozrušení. Tvrdil, že se z koutů místnosti plazily stíny a že zde byl nějaký muž. Měl bledý obličej a byl oblečený do tmavého roucha.“

Královna vykřikla podruhé a vetřelec se otočil k jejímu strážci. Oči měl jasně červené a mluvil nějakou cizí řečí.

Strážce se zmocnila velká slabost, ale dokázal se postavit mezi útočníka a Její Výsost.“

Meriwether přidržel ke krbu. Dlouhým elegantním prstem zkoumal popel, zatímco nad ním, v komíně se špatným tahem, pobáňal šedý kouř. Balfour, který stál za ním, přitiskl čtyřikrát za sebou dlaň na tapetu a pak ji zase pomalu odtáhl.

„A co se stalo s tím rudookým mužem v černém?“ zeptal se Meriwether, aniž vzlédl od plamenů.

Lord Carmichael se podíval na carevnu. Zjevně se mu nechťelo mluvit před ní otevřeně, ale nakonec s povzdechem řekl: „Zmizel. V jednu chvíli byl tady, a pak byl najednou pryč.“

„Je to tentýž duch, který napadl mého manžela,“ prohlásila carevna. „Snad jde o mohamedánského čaroděje, který vystupuje pod jménem Abdul Hassan. Sledovala jsem jeho stopu.“

Meriwether vstal od ohně, oťel si ruce a vyměnil si významný pohled se svým druhem. Balfour místo odpovědi zdvihl dlaně. V tu chvíli se za ním otevřely dveře a do místnosti se vpotácela postava nahánějící hrůzu. Na bledé pokožce hlavy se jako hřebíky ježily řídké vlasy, sukovité ruce se chopily pohrabáče a ze širokého těstovitého obličeje zíraly světle modré oči, v nichž nebylo vidět jedinou myšlenku. Průsvitná košile dovolala přítomným zahlédnout tělo zpuštěné časem a bledé řasnaté tukové záhyby, které se vlnily při každém pohybu. Hlas byl tichý a ve zvířecím tónu znělo děsivé přesvědčení.

„Nelze zvítězit!“ zavrčela královna a potácivě postoupila do místnosti. „Nelze zvítězit! Budeme zničeni!“

„Má paní!“ vykřikl lékař. „Neměla byste opouštět lůžko. Musíte...“

„Nelze nad tím zvítězit!“

Pohrabáč opsal se zlověstným švihnutím pŕlkruh. Lékař zavrával a dýmka se rozbila na kusy. Z rozraženého rtu se mu řinula krev. Balfour přiskočil ke královně a velkýma rukama se chopil její improvizované zbraně. Královský kotník ho ale zasáhl do slabin, a zatímco v předklonu zápasil s bolestí, Viktorie, královna anglická a císařovna indická, máchala ve vzduchu svou zbraní s přesvědčeným odhodláním londýnského rváče. Meriwether a lord Carmichael měli sotva čas vyměnit si bezmocné pohledy, než se obrátila k nim.

Meriwether vykryl první ránu hranou ruky a stihl uskočit dřív, než mu druhá pochroumala žebra. Lord Carmichael se pokusil dostat královně za záda, ale okamžitě se po něm otočila s vyceněnými zuby a slinami kapajícími ze rtů. Kolébavě vyrazila za ním v tak těsné blízkosti krbu, že všichni přítomní muži strnuli hrůzou při představě, že se noční košile dostane do plamenů a královna se promění v hořící pochodeň.

„Přestaň s těmi nesmysly! Hned!“ Carevnin hlas projel vzduchem jako políček. Královna Viktorie se k ní otočila a upřela na ni přimhouřené, vodnaté modré oči, v nichž se mísila prohnaná lstivost s úskočností. Bylo zřejmé, že slova hledá velmi těžko.

„Kdo jsi?“

„Tvá sestřenka. Císařovna,“ odpověděla carevna. „Jako ty.“

„Císařovna,“ opakovala královna, jako by si snažila vzpomnout, co ty slabiky znamenají. „Jako já.“

Strach a násilí v modrých očích na okamžik pohasly, ústa – do té doby otevřená dokořán – se zavřela a rty se zformovaly do škrobené nesouhlasné grimasy. Anglická královna se narovnála a se zdviženým obočím si povýšeně přeměřila carevnu.

„Necítíme se ve své kůži,“ oznámila pak přítomným, otočila se k nim zády a vykročila ke dveřím. Zastavila se jenom na

okamžik, aby předala svou zbraň Balfourovi, stále ohnutému v pase a rudému v obličeji. Když za ní zapadly dveře, panovalo chvíli ticho.

„Měl bych se ujistit, že...“ začal lékař a se zakrvavělým rtem kulhavě vykročil za svou pacientkou.

„On je na tom také takhle?“ zeptal se Meriwether. V hlase měl teplo a jemnost flanelové rukavice.

Carevna se posadila na vyřezávanou židli a na koleno v kožených kalhotách si položila propletené prsty.

„Jenom někdy. Jsou dny, kdy se zdá být téměř úplně v pořádku. Jenomže pak se to objeví znovu a...“

Balfour se se zasténáním napřímil a hodil královninu zbraň do krbu. Kolem se rozlétlý jiskry jako hejno světlušek, aby okamžitě zase pohasly. Pak položil v uklidňujícím gestu svou velkou ruku na carevnino rameno. Ta sklonila hlavu a Meriwether poprvé napadlo, že tato dobrodružka svého manžela nejspíš opravdu miluje.

„Lorde Carmichaeli, máme velmi málo času. Obávám se, že budeme muset uzavřít přístavy.“

„Který přístav máte na mysli?“

„Všechny,“ prohlásil Meriwether. „Británie je srdcem světa, ale, díky bohu, je zároveň i ostrovem. Nesmíme tomu čaroději dovolit, aby uprchl, a to bez ohledu na to, jaké ztráty tím způsobíme obchodnímu loďstvu. Disponujeme mocí, která mu může zabránit v útěku, a musíme ji použít. Čelíme nebezpečí, které neohrožuje jenom naši říši, ale existenci monarchie jako takové. Žádná cena není dost vysoká. Musíme ho najít.“

„Pokud si ten bastard ovšem neumí přivolat džiny, aby ho odnesli zpátky do pekla,“ podotkl Balfour.

„Jistě,“ pokývl souhlasně Meriwether, „pokud neumí tohle.“

KAPITOLA DRUHÁ

HRÁČI VE VELKÉ HŘE

„Říkala jste, že váš manžel byl napaden ve svých komnatách, carevno. Mohu se domnívat, že šlo o jeho moskevské komnaty?“ zeptal se Meriwether.

„Myslím, že jsem se v této věci nevyjádřila konkrétně,“ odpověděla carevna.

„Ne, to jistě ne. Chápu.“

„Opravdu?“

„Byl v Kábulu.“

Carevniny oči, jasné a tvrdé jako diamanty, v záři plamenů zasvítily, ale neřekla nic.

Balfourův a Meriwetherův byt na King Street nesl stále stopy carevnina nenadálého vpádu, a tak se všichni tři přesunuli do neveřejných prostor klubu Bastion, v němž Balfour a Meriwether platili za výstřední hosty. Sloužící je usadili na kožené čalouněné židle u hořícího krbu, přinesli jim horký čaj a vytrhli se, aby se zdvořilou rezervovaností informovali ostatní členy klubu, že jakákoli konverzace ohledně konfliktů mezi britským impériem a ruským carstvím by měla být odložena na později. Právě díky této diskrétnosti se stal klub oblíbeným místem nejlepších politických mozků Evropy.

Lord Carmichael se odebral vydat příslušné pokyny, které rozpohybují složitý kolos Scotland Yardu. Odešel vyzbrojen jménem Abdul Hassan a několika působivými detaily, které mu poskytla carevna – jde o starého muže s chybějícím horním špičákem a v zadu na krku má nápis vytetovaný arabským písmem.

Balfour přecházel místností neklidnými kroky jako tygr v kleci, ruce připravené k okamžitému tasení dýk, pohled neustále upřený na carevnu. Meriwether seděl klidně u krbu, jako by venku nezuřila zimní bouře, ale panoval příjemný jarní den, jako by carevna byla dobrou přítelkyní, která se právě zastavila na šálek čaje, a jako by královna Anglie byla plně při smyslech.

„Hledáme tedy mohamedánského čaroděje, který dokáže vyvolat Artyadaji?“ zeptal se Meriwether. „Asi nejde o informaci, na kterou člověk běžně natrefí mezi Moskvany.“

„Lidé toho napovídají spoustu. To, že někdo něco tvrdí, ještě neznamená, že je to pravda,“ odpověděla carevna. „Vzpomínáte si na toho francouzského traviče, který o sobě prohlašoval, že je cestovatelem z budoucnosti?“

„Ano, jistě. Bylo to trochu komplikovanější, než jak o tom psaly noviny, ale tenhle váš čaroděj – ať už je to podfukář nebo ne – je nepochybně ve spojení s afghánskými teroristy.“

„Opium,“ zabručel Balfour. „Na stěnách byla pryskyřice.“

„V popelu toho pekelného krbu také,“ dodal Meriwether. „Ať už náš čaroděj použil jakékoli kouzlo, je jeho účinek velmi úzce spojen s afghánským mákem. Aniž bych se vás chtěl nějak dotknout, Vaše Výsosti, musím říci, že vliv vašeho manžela v Afghánistánu se oproti minulosti značně zmenšil. S ohledem na tuto skutečnost se čarodějovo rozhodnutí zahájit tažení proti monarchům útokem právě na něj jeví jako poněkud zvláštní. Pokud, samozřejmě, nepředstavoval v danou chvíli mimořádně příhodný cíl. V tom případě ovšem následuje logická otázka: Konala se nějaká... jednání?“

„Ti zatracení Rusáci se nám zase pokoušejí odříznout cestu do Indie!“ vyštěkl Balfour.

Carevna se protáhla, lehce jí zapraskalo v zádech a jako v odpověď na tento zvuk se ozvalo lupnutí borovicového polena v krbu.

„Chtěl byste, abych to popřela?“ zasmála se hlubokým hrdelním smíchem. „Mé impérium v této věci samozřejmě zkoumá a prověřuje dostupné možnosti a strategie. Děláme totéž, co děláte vy. Není proč se čertit. Stejně dobře byste mohl předstírat rozhořčení, že každý den zapadá slunce.“

„A vaše průzkumy byly natolik úspěšné, že váš manžel považoval za moudré věnovat se celé věci osobně,“ dodal Meriwether. „Mám dojem, že nedávná nepřátelství by mohla vzplamt novým plamenem.“

„V to jsme doufali,“ odpověděla carevna. „Místo toho se ale přihodilo... tohle.“

„Co nám můžete říci o těch jednáních?“

„Obávám se, že velmi málo. Můj manžel mi příliš nedůvěřuje. Je to, jako bychom spolu hráli jakousi hru. Nevěřím, že ta schůzka byla návnadou v nastražené pasti. Jeho spojenci projevovali vůči Británii velmi upřímnou nenávist. Ale na scéně se objevil někdo třetí. Vetřelec.“

„Váš čaroděj.“

„Víte, zapomínáme, že být primitivní vůbec neznamená být hloupý,“ pokračovala carevna. „V jejich jeskyních a stanech se spřádají stejně spletité intriky jako v našich palácích. A, ano, Abdul Hassan cara očaroval. Okamžitě mě povolali zpět ke dvoru. Zprvu jsem si myslela, že za tím vším jste vy, ale místní lidé přísahali, že jde o něco jiného. A pak jsem v jedné z nejchudších kábulských čtvrtí našla řemeslnickou dílnu. Bylo to doupě černé magie. A také jsem narazila na informace, které naznačovaly, že se chystá útok na vaši královnu.“

„A dovolila jste, aby k němu došlo,“ zabručel Balfour.

„Uvědomte si, v jaké jsem byla situaci. Buď jsem mohla jít čarodějovi po stopě sama až do jeho doupěte, nebo jsem si mohla opatřit ty nejlepší a nejschopnější spojence na světě a získat podporu celého britského impéria.“

„Krom toho, kdybychom neuspěli, Rusko by v té šlamastyce nezůstalo samo. S vládou ne zcela kompetentní královny by se musela potýkat i naše země,“ dodal Meriwether.

„Chcete-li, sudte mě,“ pokrčila carevna rameny a usrkla čaje.

„Už se stalo,“ broukl Balfour.

Ozvalo se tiché zaklepání a do místnosti vešel lord Carmichael. Tváře měl zrudlé mrazem, na plášti mu tál sníh a na rtech mu pohrával divoký úšklebek.

„Našli jsme ho, chlapi. Ten bastard si pronajal místnost za jatkami. Není to odsud ani patnáct minut. Dorazil tam v době, která odpovídá carevnině odhadu. Chybí mu horní špičák. A co víc, domácí si o svém novém nájemníku myslí, že by mohlo jít o kuřáka opia. Prý je opiem cítit. Povolal jsem tučet mužů, aby to místo hlídali.“

„Dobrá,“ vstal Meriwether, „pojďme ho navštívit.“

Když dorazili do ulice u jatek bratrů Jenkinsových, byla skoro půlnoc. Dlážďení pokrývala vysoká vrstva sněhu zašedlého uhelným popelem. Mráz je štípal do tváří a vzduch páchl mrvou a starou krví. Lord Carmichael vtiskl Balfourovi do ruky mosazný klíč a kývl ke dveřím.

„Ta jeho místnost je vzadu. Vedle správcova bytu. Nejrychleji se tam dostanete, když projdete hlavním vchodem, pak okolo výdejní přepážky a přes porážecí patro. Potom zahněte do chodby napravo.“

„Výborně,“ kývl Balfour, zasunul klíč do kapsy a vytáhl pár dokonale vyvážených dýk.

Meriwether zkontroloval své dva revolvery, jejichž mechanismy měkce cvakly na tiché zasněžené ulici. Carevna vytáhla svou zbraň z pouzdra na boku a nastavila na pažbě složitý mechanismus. Pak z pouzdra v dolní části zad vytáhla druhou pistoli a nabila ji třemi náboji. Nehty měla promodralé mrazem, ale nepostěžovala si ani slůvkem.

„Nechcete raději zůstat s lordem Carmichaelem, Vaše Výsosti?“ zeptal se jí Meriwether.

„Ne.“

„Myslel jsem si to.“

Místnosti v přední části budovy byly malé a stísněné. Nic nenapovídalo, že jsou na jatkách. Podle ručně psaných cedulí s cenami zboží a dřevěné přepážky poseté inkoustovými skvrnami mohlo jít o téměř jakýkoli obchod. S tichostí koček se všichni tři kradli hlubokou tmou. Dveře do porážecího patra byly odemčené a panty dobře naolejované. Uvnitř je čekala ještě větší zima než venku. U stěny stály kvádry ledu a podlahu pokrývala vrstva pilin promíšených s krví. Vysokými okny pronikalo dovnitř kalné světlo. Na hácích visely kusy masa stažené z kůže, které mohly pocházet z čehokoli: z hovězího dobytka, králíků nebo i z lidí. Zápach, který se všude vznášel, byl navzdory chladu ohromující.

Podél stěny přeběhla krysa, vyplašená nečekanými hosty. Balfour se za bezeslovného souhlasu ostatních ujal vedení a kráčel jako první. Jeho mohutná postava se pohybovala mezi stíny s hbitostí, která napovídala, že v podobných situacích není žádným nováčkem. Carevna a Meriwether se drželi pár kroků za ním. Meriwether pečlivě dělil pozornost mezi temné